אש קודש — תולדות

לאחר שריחם ד' וריפא אותי ואת חתני הרר"י הכהן שליט"א (הי"ד) ממחלתנו המסוכנת ר"ל

ויתן לך האלקים וכו' ופרש"י יתן ויחזור ויתן, ונודע הדיוק מה ויחזור ויתן, הא יתן משמע תמידיות שתמיד יתן, וכן גם ברוך יהי', מה הלשון גם, ולא ברוך יהי' לבד.

אמנם חזקי' המלך כשחלה ונתרפא אמר שירה כמ"ש הכ' (ישעיהו ל"ח) מכתם לחזקי' וכו' בחלותו ויחי מחליו, ובסוף שירתו אמר חי חי הוא יודך כמוני היום אב לבנים יודיע אל אמיתך, כי דוד המלך אמר (תהלים ג') רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו באלקים סלה, ונבין מה הפי' של תיבת סל"ה כאן, שהוא לשון ועד' והי' די רבים וכו' אין ישועתה לו באלקים, ואתה ד' מגן בעדי וכו', לד' הישועה על עמך ברכתך סלה, וגם כאן כתיב סלה.

אבל בצרותינו אלו גם הפסוקים הללו מובנים לנו, כי כעת כשרבים מישראל נפלו כ"כ חללים בין ע"י מאורעות שונות בין ע"י תחלואים קשים ר"ל, אז גם האיש שד' הושיע לו ויחי מצרתו ונתרפא ממחלתו אין לו לב לשמוח בישועתו, כי הגם שיהודי הוא, ולמה זה לא ישמח על שניצל יהודי ממות, מ"מ אינו מעיז לשמוח, וחושב בלבו הלא אם אשמח בחייתי, הריני בבחי' אני ואפסי עוד, ואיני משים לב לכל חורבן ישראל, ולכל המוני אנשים נשים וטף שהי' להם לחיות עוד שנים רבות ועתה ממלאים כ"כ את קברי אדמות, כאילו ירדו חיים שאול, ואפילו חוץ מחשבון הנפש הזה על שבר בת עמנו, גם לעצמו קשה לו להאיש לשמוח בישועתו בי כשהתחילו הצרות לפני איזה שנים במצור ויריות, ורבים מאחינו ומקרובינו נפלו חללים ר"ל, אז אח"כ אותם שנצולו שמחו, אבל רבים מהם לא היתה שמחתם שלימה, כי כמה מהם שנעדרו אח"כ ע"י מחלת טיפוס הבטן ר"ל ומשאר צרות שהיו מהלכות ר"ל אז, ואותם שנתרפאו ממחלה זו, ואותם שניצלו משאר הצרות של אז שמחו, אבל גם בהם היו רבים שלא היתה שמחתם שלימה, כי נעדרו אח"כ מרעב ר"ל, וכן בכל צרה וצרה, עד שכאשר ד' מושיע לאיש מצרה ומחלה, אינו יודע אם יש לו לשמוח בישועתו.

וזה רמז הפסוק צרי וכו' רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו באלקים סלה, ששונאי ישראל שרוצים ח"ו להשמידנו, אומרים שכלם ח"ו יפלו בידיהם, וגם אותם האנשים מישראל שנושעים מאיזה צרה אין הישועה סלה ועד, וח"ו יפלו בצרה אחרת, ואתה ד' מגן בעדי ואתה יכול להצילנו על תמיד, סלה ועד, לד' הישועה על עמך ברכתך סלה אתה סלה וישועתך סלה, והעצה היא על עמך ברכתך סלה שנודה לך סלה, כי על כל ישועה צריכים להודות לד', ולומד שירה לפניו יתי', והשירה וההודי' ממשכת שוב ישועה כנודע. אבל עיקר השירה היא שמלבד דברי השירה שאומרים נקבל ע"ע תוספת בעבודת ד', כמ"ש ישראל אז ישיר וכו' זה אלי ואנוהו אתנאה לפניו במצוות.

לכן מי שמקבל ע"ע תוספת עבודה רק בענין אחד, אז ממשיך לו ישועה ג"כ בענין אחד והצלה מצרה אחת, אבל האיש שניצל מצרה ובפרט שנתרפא מחולי שיש בה סכנה צריך לתת אל לבו, הלא לולא ישועת ד' לא הי' ח"ו חי, א"כ בתודה ושירה לא די לו לקבל ע"ע תוספת עבודה בענין אחד רק את כל חייו חייב הוא לד', ובכל חייו צריך הוא לעבוד אותו ית', ולדעת שגם השעות אשר בהם אוכל שותה ישן וכו' גוזל הוא משעות הקודש של עבודת ד' לכן גם הם תהיינה בקדושה ועבודה כדי שיתחזק כחו לעבודתו ית' כמ"ש הרמב"ם ז"ל, וממילא כשאת כל חייו נותן לד' בשירה ותוספת עבודה, אז הישועה ששירתו ממשכת, גם כן לא ישועה בענין אחד שיש אחרי' צרה ח"ו היא רק ישועה בכל, ישועה שאין אחרי' צרה.

וזה רבים אומרים וכו' סלה כנ"ל, ואתה ד' מגן בעדי וכו' לד' הישועה על עמך ברכתך סלה, הברכה שאנו מברכים אותך היא סלה, וגם הישועה היא סלה, וזה שאמר חזקי' חי חי הוא יודך כמוני היום, לא עם דבר אחד רק עם כל חיותו, לכן גם הישועה לא רק לפי שעה היא רק שאב לבנים יודיע אל אמיתך, ישועה תמידית עד שגם לבנים נמשכת, וממילא גם מותר לו לשמוח ואין זה בחי' אני ואפסי עוד, כיון שלד' נתן את חייו ושמחת ד' הוא שמח.

ויתן לך האלקים. יצחק אבינו בירך את יעקב שכשח"ו מדת הדין בחי' אלקים שולטת וישנן צרות שונות ח"ו אז יתן ד' ויחזור ויתן את הישועות, ולא תהא צרה אחר הישועה, ועשו כששמע שבירך יצחק את יעקב, ביקש שאחר ישועתו של יעקב שוב הוא יתחיל לענות ח"ו, והקדים יצחק ואמר גם ברוך יהי', זאת העצה שלא רק יברך ויודה לשמו ית' על צרותיו, רק גם כל האיש בעצמו ברוך יהי' בחי' חי חי יודך, שכל עצמו יתן בשירה ועבודה לד' והישועה תהא תמידית.